Tom Vandeputte

Een voorlopige architectuurpraktijk: *In gesprek met Common Room*

Common Room is een experimentele architectuurpraktijk gevestigd in New York en Brussel, die ook een tentoonstellingsruimte onderhoudt en werkzaam is als uitgever. Common Room, dat bestaat uit de architecten Lars Fischer, Todd Rouhe en Maria Ibañez en grafisch vormgever Geoff Han, maakt gebruik van uiteenlopende media: van gebouw- en tentoonstellingsontwerpen tot onafhankelijke publicaties, gecureerde tentoonstellingen en evenementen. Naast het beheer van Common Room 2, een eigen, onafhankelijke tentoonstellingsruimte, heeft het bureau recent ruimtelijke ontwerpen gemaakt voor de tentoonstelling 'Living as Form' (2011) en, in samenwerking met ifau & Jesko Jezer, voor de tentoonstellingsruimte Artists Space (2009). Ook heeft Common Room met Telic Arts Exchange het zelforganiserende onderwijsprogramma The Public School (for Architecture) (2009) opgezet en een reeks publicaties uitgegeven onder de titel *Common Circular* (2008-heden).

TV *Jullie werk, stelselmatig opgevat en gepresenteerd als het resultaat van een architectonische praktijk, neemt uiteenlopende vormen aan: publicaties, tentoonstellingen, installaties, etc. Wat maakt jullie benaderingswijze specifiek architectonisch?*
CR De verschillende vormen die onze praktijk aanneemt, zien we als een middel om ons als 'ruimtelijke praktijk' te engageren: het zijn manieren om te communiceren en te discussiëren over de gebouwde omgeving en om er interventies in te kunnen doen. Onze benadering is in zoverre specifiek architectonisch dat we proberen te ontdekken wat architectuur kan zijn en waardoor architectuur wordt gedefinieerd. Daarom omschrijven we onze praktijk bij voorkeur als een 'voorlopige architectuurpraktijk' – een praktijk die nog niet is gedefinieerd. Het project *Common Circular* is bijvoorbeeld een krant die wij zelf uitgeven. Het is een project dat qua inhoud, format en manier van verspreiding gericht is op de gebouwde omgeving – maar het is geen gebouwde interventie. Dat neemt niet weg dat het project heeft gereageerd op veel verschillende contexten en ruimten. De Circulars hebben installaties, prototypen (voor distributiesystemen) en activiteiten in de stedelijke omgeving (zoals rondleidingen) gegenereerd. Ze zijn ook een middel om het potentieel

Tom Vandeputte

Provisional Practices: *In Conversation with Common Room*

Common Room is an experimental architecture practice, publishing imprint and exhibition space based in New York and Brussels. Run by architects Lars Fischer, Todd Rouhe and Maria Ibañez along with graphic designer Geoff Han, Common Room works with a variety of media, ranging from building and exhibition designs to curatorial projects and independent publications. Besides maintaining their independent exhibition space Common Room 2, recent projects include the design for the exhibition 'Living as Form' (2011), the redesign of the exhibition space Artists Space in collaboration with ifau & Jesko Jezer (2009), setting up the self-organising educational programme The Public School (for Architecture) (2009) with Telic Arts Exchange, and the series of *Common Circular* publications (2008-present).

TV *Your work, considered and presented as the outcome of an architectural practice, assumes forms as various as publications, exhibitions, installations, and so on. How do you understand your approach as specifically architectural?*
CR All the different forms of our practice are for us means of engaging in spatial practice: they are ways of communicating, discussing and occupying the built environment. Our approach is specifically architectural in the sense that we are trying to find out what architecture can be and how architecture is defined. This is why we like to think of it as a 'provisional architectural practice': it is an architectural practice that isn't defined yet. An example of this is the *Common Circular* project, a self-published newspaper. This project is focused on the built environment in content, format and distribution, but it is not built. Nevertheless, it has responded to many contexts and spaces. The circulars have generated installations, prototypes (for distribution systems) and activities in the urban environment (such as tours). They are also a means to draw on architecture's potential to work with other disciplines. With the circulars, we have tried to engender a dialogue between disciplines (graphic design, journalism, curating, pedagogy), using architecture as a kind of 'host'.

van architectuur om samen te werken met andere disciplines in te zetten. We hebben geprobeerd via de Circulars een dialoog tussen disciplines (grafische vormgeving, journalistiek, curatorschap, pedagogiek) tot stand te brengen, waarbij de architectuur fungeerde als een soort 'gastheer'.

TV *In 2006 hebben jullie Common Room 2 opgezet, een tentoonstellingsruimte in de lobby van het kantoorgebouw waarin jullie bureau in New York is gevestigd. Wat bracht jullie ertoe om deze tentoonstellingsruimte op te zetten? En in hoeverre beschouwen jullie dit project als een ruimtelijke interventie op zich?*

CR Common Room 2 ontstond simpelweg vanuit de observatie dat ons kantoorgebouw in de Lower East Side van Manhattan beschikte over een openbare hal die nauwelijks werd gebruikt, en uit het verlangen om betrokken te raken bij onze onmiddellijke omgeving. We wilden de productie en het gebruik van de gebouwde omgeving verkennen door werken en projecten tentoon te stellen, en door de gemeenschap te betrekken bij een dialoog over de maatschappelijke, economische en politieke structuren die ten grondslag liggen aan de gebouwde omgeving. In zekere zin vatten we het project dus primair op als een ruimtelijke interventie. De ruimte is meer dan een tentoonstellingsruimte: ze fungeert dagelijks als een verzamelpunt en bij speciale gelegenheden als forum. Daarnaast moet de lobby natuurlijk ook blijven functioneren als een overgangszone tussen binnen en buiten, en alle tentoonstellingen moeten worden goedgekeurd door de beheerder van het gebouw. De hal is daarnaast ook publiekelijk toegankelijk, in de zin dat iedereen er tijdens kantooruren binnen kan lopen: door die openbaarheid werd de vraag hoe die ruimte precies zou worden gedeeld, opeens belangrijk. Toen we de nauwelijks gebruikte lobby nieuw leven hadden ingeblazen, was die niet langer neutraal terrein; gebruikers die er eerder geen belangstelling voor hadden getoond, begonnen aanspraak te maken op de ruimte, er werd meubilair neergezet, er verscheen nieuwe bewegwijzering. De ruimte wordt op verschillende momenten door verschillende gebruikers in bezit genomen, en over het gebruik moet bij elke tentoonstelling worden onderhandeld. We realiseerden ons dat iedere nieuwe tentoonstelling weer andere, verborgen systemen in de dagelijkse routine van het gebruik en de bewoning van de ruimte blootlegde, zoals het veronderstelde eigendom ervan. De tentoonstellingen in Common Room 2 hebben ons in staat gesteld rechtstreeks waar te nemen hoe mensen reageren op ruimtelijke veranderingen in hun omgeving en deze kennis heeft invloed gehad op de manier waarop we bouwprojecten benaderen.

p. 87

TV *In 2006, you set up Common Room 2, an exhibition space located in the lobby of the office building in which you maintain your New York practice. Can you explain what brought you to set up this exhibition space? To what extent do you consider this curatorial project as a spatial intervention in its own right?*

CR Common Room 2 grew out of the simple observation that our office building in Manhattan's Lower East Side had an underused, public lobby space, and out of the desire to engage with our immediate context. We wanted to explore the production and use of the built environment by displaying works and projects, and by engaging the community in a dialogue about the structures of the built environment, including social, economic and political aspects. In a sense, we see the project primarily as a spatial intervention. The space is more than an exhibition space: it operates as a gathering point on a daily basis and as a place of discussion during special events. Of course, the lobby also needs to remain functional as a transition area and all exhibitions are subject to review by the buildings managing agent. Furthermore, it is open to the public, to the extent that anyone can enter during business hours, and as a public space the question of how this space would be shared suddenly became important. Once we activated the underused lobby it was no longer neutral; previously uninterested users began to take claim of the lobby space, furniture showed up, new signage arose. Different users occupy the space at different times and with each exhibition these uses have to be negotiated. We realised that each new exhibition in the space also reveals another hidden system within the daily routines of use and inhabitation, such as the perceived ownership of space. With the exhibitions in Common Room 2 we have been able to directly observe how people react to spatial changes in their environment and this awareness has influenced the way we approach built projects.

TV *Like the Common Room 2 exhibition programme, the manifestation of your educational programme The Public School (for Architecture) New York at the Performa Biennale was inserted into a pre-existing spatial and institutional structure. What is at stake in this particular strategy, and in the encounters that follow from it?*

CR The strategy involves the activation of a transitional space. In that sense the intervention at the Performa Biennale is indeed similar to the Common Room 2 exhibition project. Installing public programming into public spaces that are in-between and indeterminate offers

TV *De manifestatie van jullie onderwijsprogramma The Public School (for Architecture) New York op de Performa biënnale neemt plaats binnen een bestaande ruimtelijke en institutionele structuur, net als de tentoonstellingen van Common Room 2. Wat staat er voor jullie op het spel bij het toepassen van deze specifieke strategie en de ontmoetingen die eruit voortvloeien?*

CR Die strategie draait om het activeren van overgangsgebieden. In dat opzicht lijkt de ingreep op de Performa biënnale inderdaad op het tentoonstellingsproject in Common Room 2. Het laten plaatsvinden van een openbaar programma in openbare, ongedefinieerde tussenruimten, biedt de lokale gebruikers een onverwachte ontmoeting en stelt het doel van dergelijke ruimten ter discussie. Bovendien hebben we van onze ervaringen met Common Room 2 en The Public School (for Architecture) geleerd dat je het publiek voor een dergelijk evenement evenzeer creëert, als vindt. De ingebruikneming van openbare ruimten is een instrument om zulke projecten te creëren, omdat het exclusiviteit uitsluit: zowel ingewijden als toevallige deelnemers maken deel uit van het programma.

TV *Jullie zijn regelmatig als ontwerper en curator betrokken bij tentoonstellingsprojecten. Het viel me op dat jullie je in het recente ontwerp voor de 'Living as Form'- tentoonstelling evenveel bezighouden met de manier waarop werk wordt getoond, als met de huisvesting van tijdelijke evenementen en activiteiten. Kunnen jullie de belangrijkste uitgangspunten van dit project toelichten?*

CR 'Living as Form' is een overzichtstentoonstelling over de maatschappelijk geëngageerde kunst van de afgelopen 20 jaar. In eerste instantie werden we benaderd als adviseurs voor de curatoren, maar in de loop van het proces is ons ook gevraagd de tentoonstelling te ontwerpen. Deze vond drie weken lang plaats in een in onbruik geraakt marktgebouw van 1.500 m^2. De tentoonstellingsruimte werd ingedeeld door een reeks lage betonnen muurtjes rondom een gemeenschappelijke ruimte, die het gebouw als een straat in de lengte doorsneed. De inhoud van de tentoonstelling bestond niet uit wat per definitie als kunst wordt beschouwd: het meeste materiaal fungeerde als documentatie of 'bewijs' van artistieke activiteiten – maatschappelijk, esthetisch of politiek – in de vorm van foto's, video's of teksten die acties en installaties documenteerden. We besloten deze projecten te presenteren als een archief, aan de andere kant van de betonnen muren. Elk project had de beschikking over een standaard modulair opbergsysteem dat naar wens werd ingedeeld. We vatten de betonnen muurtjes en de metalen stellingkasten op als een infrastructuur waarin zowel evenementen in uitvoering,

p. 87

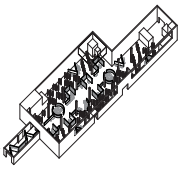
p. 88

p. 88

p. 88

an unexpected encounter for local users, and suggests that they should reconsider what these types of spaces are for. Furthermore, our experience with Common Room 2 and The Public School (for Architecture) taught us that the public for these events is created as much as it is found. Occupying transitional spaces is a tool in the creation of these projects because it works against exclusivity: both the initiated and the accidental participant are included in the programme.

TV *Besides your curatorial projects you have also been involved in the design of exhibitions. What strikes me about your recent design for the 'Living as Form' exhibition is its concern with the display of objects as well as the accommodation of temporary events and activities. Can you explain the main tenets of this project?*

CR 'Living as Form' is a survey exhibition of socially engaged art from the last 20 years. Initially invited as curatorial advisors, we were subsequently asked to design the exhibition. The exhibition was located, for a three week period, in a 1500-m^2 disused market building. The space of the exhibition was organised by a series of low, concrete block walls that framed a social area running through the length of the building as a street. The content that made up the exhibition is not necessarily to be considered as art: most of the material functioned as documentation or 'evidence' of artistic activity – social, aesthetic, political – in the form of photographs, videos or texts, documenting actions and installations. We decided to display these projects as an archive, located beyond the concrete walls. Each project was given a standard modular shelving unit, which was configured as required. We saw the concrete block walls and galvanised metal shelves as an infrastructure that could accommodate both events in progress and traces of events. We believe that architecture establishes a place for discussions or negotiations to happen; in relation to these events it should not play a role beyond that. Architecture should be open-ended and should leave room for interpretation, allowing users to finish, complete or continue the project.

TV *As temporary spatial situations, exhibitions are usually embedded in a pre-existing institutional and architectural environment. How did the 'Living as Form' exhibition take account of the context in which it was installed?*

CR The exhibition responds to the existing urban context at multiple levels – the city, the neighbourhood and the immediate location –

als de restanten van evenementen konden worden ondergebracht. Volgens ons maakt architectuur ruimten waarin discussies of uitwisselingen kunnen plaatsvinden: in relatie tot deze activiteiten moet de architectuur geen grotere rol spelen dan die. Architectuur moet *open-ended* zijn en ruimte laten voor interpretatie, zodat gebruikers in staat worden gesteld het project te voltooien of voort te zetten.

TV *Tentoonstellingen zijn, als tijdelijke ruimtelijke situaties, over het algemeen ingebed in een bestaande institutionele en architectonische omgeving. In hoeverre werd bij de tentoonstelling 'Living as Form' rekening gehouden met de context waarin zij plaatsvond?*
CR De tentoonstelling speelt op verschillende niveaus – die van de stad, de wijk en de directe locatie – in op de bestaande stedelijke context, maar gaat ook een verhouding aan met andere, soms historische voorbeelden van tentoonstellingsarchitectuur en openbare ruimten. De materialen zijn voorbeeldig voor deze benadering: de betonblokken zijn evenzeer geïnspireerd op de Essex Street Market aan de overkant van de straat, als op Lina Bo Bardi's ontwerp voor de SESC in São Paulo. De standaard stellingkasten verwijzen rechtstreeks naar de voedselmarkt, maar ook naar het ontwerp van Lacaton & Vassal voor het Palais de Tokyo in Parijs. Veel verwijzingen zijn letterlijk in de installatie terug te vinden, maar volgens ons worden deze elementen evengoed iets anders en nemen ze in een veranderde context een nieuwe betekenis aan en vinden ze nieuwe toepassingen. Het werken met zulke terugkerende elementen is ook een manier om de instrumenten die je tot je beschikking hebt te beperken, en misschien een effectieve manier om de belangrijkste principes van een maatschappelijk geëngageerde architectuur te benadrukken.

TV *Een aanzienlijk deel van jullie projecten vindt plaats binnen de context van de hedendaagse kunst. Ik denk aan de ruimten van twee bestaande New Yorkse kunstinstellingen die jullie opnieuw hebben ontworpen: Artists Space en Canada. Kunnen jullie toelichten wat jullie belangrijkste interesse is met betrekking tot het ontwerp voor deze tentoonstellingsruimten? Beide projecten lijken de notie van het tentoonstellen zelf te thematiseren.*
CR Het werken aan tentoonstellingen en tentoonstellingsruimten fungeert, in onze ervaring, als een verzamelpunt: de architectuur gaat deel uitmaken van een groter geheel van disciplines – grafische vormgeving, wetenschappelijk onderzoek, publiceren, en verschillende vormen van kunst. Een architect die zich bezighoudt met ruimten voor kunst speelt eenzelfde rol als de curator, de kunstenaar en de galeriehouder – een tijdelijke, incidentele rol. We vinden de discussies die in het kader van een dergelijk project plaatsvinden,

p. 89

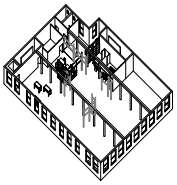
p. 89

but it conflates these with past examples of exhibition architecture and public spaces. The materials are an example of this approach: the concrete blocks take inspiration from the active Essex Street Market across the street, as much as from Lina Bo Bardi's design for the SESC in São Paulo. The shelving units are a direct reference to the food market but refer also to the design for the Palais de Tokyo in Paris by Lacaton & Vassal. Many of these references appear quite literally in the installation, but we think that these elements nevertheless become something different, taking on new meaning and new uses in the changed context. Working with such returning elements is also a way to limit the instruments at one's disposal, and perhaps an effective way to emphasise the main principles of a socially engaged architecture.

TV *A considerable part of your projects is situated in the context of contemporary art. I am thinking of your redesign of the spaces of two existing art institutions in New York: Artists Space and Canada. Can you explain your main interests and concerns when dealing with the design for these exhibition spaces? In their architectural design, both of the projects seem to thematise the notion of display.*
CR In our experience, working on exhibitions and exhibition spaces functions as a point of convergence, in the sense that architecture becomes part of a larger ensemble of disciplines – graphic design, academic research, publishing and various forms of art. In dealing with art spaces, the architect is in a role equal to the curator, artist and 'gallerist' – a role which is provisional and contingent. We are interested in the discussions that emerge from this situation: their topics tend to be wide-ranging, and include the discussion of past and future exhibitions, what constitutes the institution, and so on. For us, the architecture is often a distillation of this discourse; the built space is then only part of the process, not an end in itself. The redesign for Artists Space, designed in collaboration with Ifau & Jesko Fezer, can serve as an example. With the arrival of a new executive director, Artists Space was looking to reinvent itself by exploring the institutional history and to create a new relationship between display, work and public encounter. Here, the built space was conceived as a vehicle to continue the discussion about the past and future of the institution. The discussions with director, staff and design team resulted in a complete erasure of the existing layout, replacing it with a simple plan for the new environment, based on

interessant op zichzelf: de onderwerpen lopen vaak sterk uiteen, gaan over vroegere of toekomstige tentoonstellingen, over de vraag wat een instelling precies is, etc. Voor ons is het architectonisch ontwerp vaak een materialisering van dit discours en de gebouwde ruimte niet meer dan een deel van het proces – geen doel op zich. Het nieuwe ontwerp voor Artists Space, dat in samenwerking met ifau & Jesko Fezer tot stand kwam, is hiervan een goed voorbeeld. Artists Space kreeg een nieuwe directeur en wilde zichzelf vernieuwen. Er werd in de geschiedenis van de instelling gedoken om een nieuw verband te creëren tussen tentoonstelling, werk en de ontmoeting met het publiek. De gebouwde ruimte is hier opgevat als een manier om de discussie over het verleden en de toekomst van de instelling voort te zetten. De gesprekken tussen de directeur, het personeel en het ontwerpteam resulteerden in de volledige verwijdering van de bestaande l ay-out, die werd vervangen door een eenvoudig ontwerp voor de nieuwe omgeving op basis van flexibiliteit en openheid. De werkruimte werd slechts gemarkeerd door een open kader, zodat de alledaagse routines en sociale interacties op de werkvloer zich gingen afspelen in de tentoonstellingsruimte zelf. De architectuur legt zo bepaalde institutionele condities bloot, bijvoorbeeld dat een galerie typisch een ruimte is waar (kunst) werk(en) worden tentoongesteld en geen plek waar gewerkt wordt. Bovendien is het open kader dat we in de ruimte hebben opgenomen, incompleet en vertegenwoordigt het slechts een deel van het ontwerp, dat moet worden voltooid via toekomstige toevoegingen en discussies. De architectuur is in dit geval misschien minder een fysieke manifestatie dan een discursief instrument.

Vertaling: InOtherWords, Maria van Tol

flexibility and openness. By marking the workspace only through an open framework, we allowed the everyday routines and social interactions of the workplace to become part of the space of display. The architecture exposes certain institutional conditions, such as the typical definition of the gallery as a space for displaying work(s of art) as opposed to a place of work. Moreover, this open framework we inserted in the space is incomplete and represents only a part of the design, which is to be completed through future additions and discussions. Here, architecture becomes less of a physical manifestation and perhaps more of a discursive device.

Public School (for Architecture) New York, bij de Performa 09 Hub / Public School (for Architecture) New York, at the Performa 09 Hub

'Universal Fittings', Rey Akdogan tentoonstelling in Common Room 2 / 'Universal Fittings', Rey Akdogan exhibition at Common Room 2

‘Living as Form’, axonometrie / ‘Living as Form’, axonometric drawing

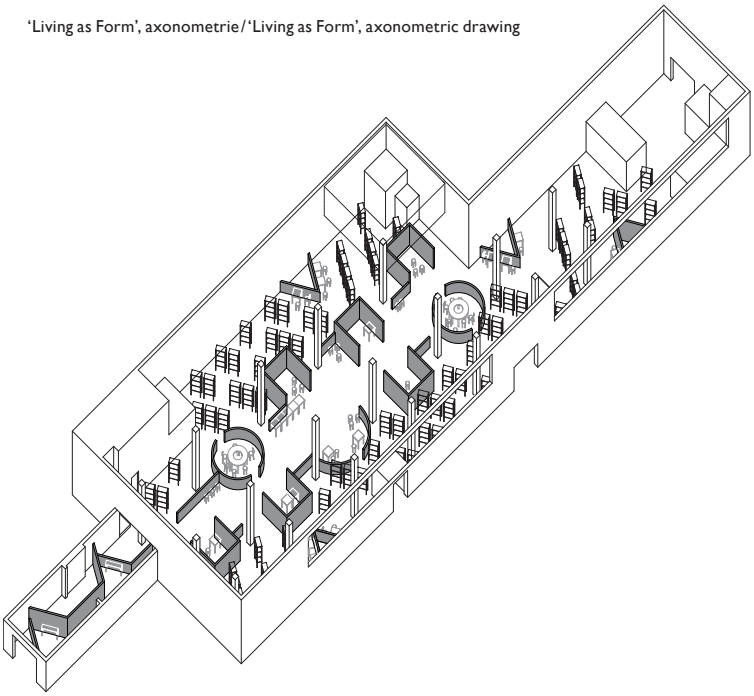

‘Living as Form’, sociale ruimte / ‘Living as Form’, social space

‘Living as Form’, projectenruimte (Bik van der Pol) / ‘Living as Form’, project room (Bik van der Pol)

Artists Space, kantoor / office space

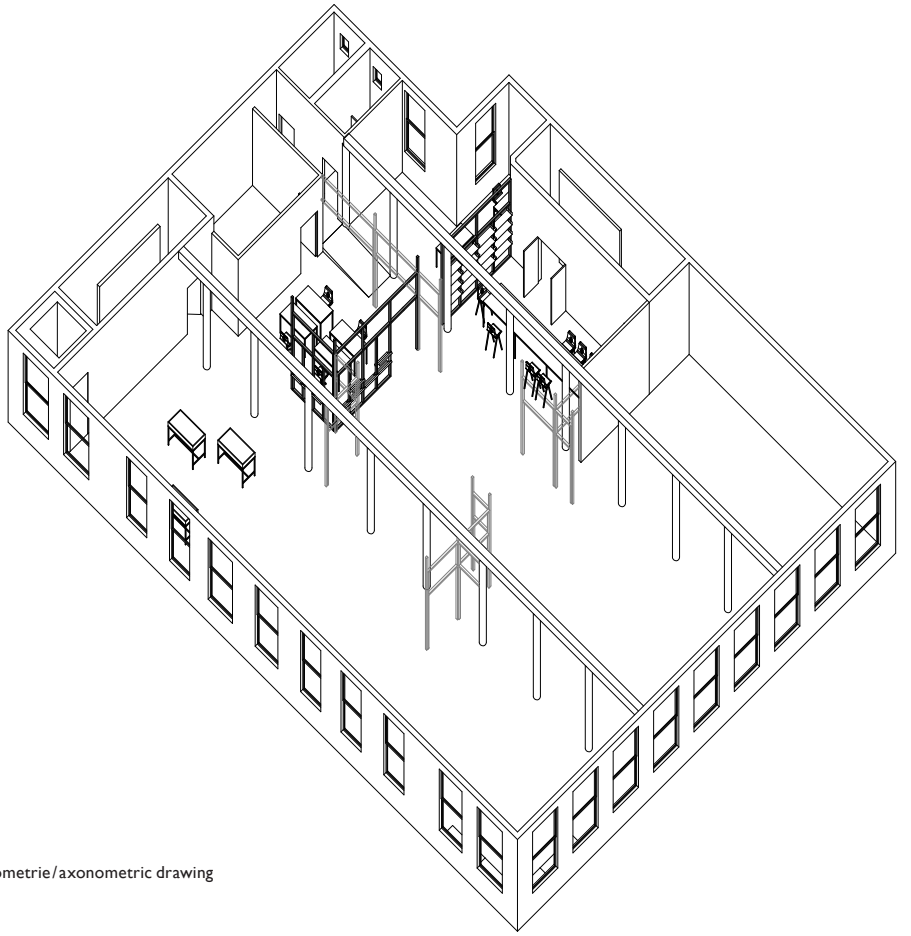

Artists Space, axonometrie / axonometric drawing